

(המשך מעמוד 3)

כאשר רצחו יהודים ילדים, בנינוער ונשים ערביות (מכילת-חברון, הילדה ליד השוק, בנין רוקפלר ועוד...), לא נועק ח"כ כהן מריבצו.

גם בהופעתו בכותרת לילה הוא הוכיח מאות פעמים את הערבים הלאומנים שונאי-עמנו, ולא את הלאומנים ה' פנאטיים האחרים.

קריאתו, לנכר את עיניהם ולרטט מעיהם' מזכירה לנו עונשים נר' סח הגרועים שבמיש' טרים. נראה, שאומנם קרוב ח"כ מאיר כהן

כהן אביב

אביב לבנון למנטאליות רצחנית מסוימת, הרווחת בין השאר בכמה ארצות ערביות, ואליה הוא רוצה להביאנו.

הצינות האכזרית - גם במארוקו

העולם הזה' (23.11.84) דיווח בהרחבה על פרשת המחתרת הצינית בעיראק, שהשליכה פצוצות על יהודים. כדי לשכנעם להגר לישראל, ועל חלקו של ח"כ מרדכי בן-מורת במרשה.

רק לאחרונה קראתי את הכתבה על יהודי הטרור בעיראק, אני נוטה להאמין לתוכן הכתבה כי לרעתי היה עסקינא רומה גם בארץ הולדתו, מארוקו. הייתי אז בן 14 בלבד, אולם אני זוכר היטב:

גרלתי וחונכתי בבית-הספר אליאנס כרבאט, הבירה של מארוקו. כמו כל יהודי רבאט, חיינו בשלווה ובשלום עם שכנינו הערבים והצרפתים. כמובן שהיו פעולות שיכנוע מצד שליחי-העליה, אך רק מעטים הסכימו לוותר על רמת חייהם ועל רכושם כדי לעלות למעברות. אחרי מיבצע סיני החלו מאורעות-דמים נגד יהודי מארוקו, שבועיקבותיהם החלה העליה ההמונית. למרות שהצרפתים שלטו במארוקו והיו שותפים למיבצע סיני עם ישראל, לא יכולתי להבין את הפקרת היהודים, שער או ראגו השילטונות לביטחונם.

היהודים כרבאט גרו במרוכז, בנפרד משאר האוכלוסיה, ולכן היה קל למתפרעים לאתרם. מה הפחיד את יהודי רבאט וגרם לעלייתם ההמונית אחרי מיבצע סיני? בשאלה זו התלבטתי כמשך עשרים שנה. מה גרם להם לעזוב הכל, לארוח בחיפזון את מטלטליהם, וברדף-לארדך להתגנב בלילה לגבול ספרד, עם ילדיהם נשותיהם וקניהם, כדי להגיע למחנה במרסיי שבצרפת?

אני זוכר כיצד החיילים הכושים מסגל, ששירתו בצבא צרפת, פרצו לשכונתנו שיכורים, בועטים במגפיהם בנו, הילדים, חוטפים את נערותינו (בנייהן אחותי) אונסים ובוזזים.

אני זוכר את ההומן הערבי — שרק אתמול-שלושם היה חברינו, אורחינו, ושותפינו — נהפך לעויין ואלים נגדנו. ובין כל אלה אני זוכר את אחי המבוגר, שהפך כרלילה לציוני שרוף.

ומגייס נוער כדי להתגרות בחיילים הכושים מצרפת ובערבים שעברו בקרבת שכונתנו. בכך היו גורמים לפעולות-יתגמול נגד כל האוכלוסיה היהודית,

שבטעות חשבה שההתנכלויות היו מסיבות פוליטיות, ובבהלה ארזה חפציה ונרשמה לעליה אצל אחי ואצל מפעילו.

האם זו היתה הוראה מישראל, כדי לגרום לעליה? אני משוכנע שכן.

זמן קצר לאחר מכן המארוקאים קיבלו את עצמאותם, וגילו את פעולות-ההסתה

הם אסרו את העליה לישראל, רדפו ועצרו הרבה יהודים כחשודים בפעילות ציונית. ידוע לי שפעילה אחת נעצרה ומתה בבית-הסוהר עקב חקירה, אחרי שגילתה את זהותם של כמה פעילים, בנייהם אחי — שכר ברגע האחרון, ובכך ניצל.

שי אבריאלי, תל-אביב

ירדות ואילנות

גומות-החן של אילנות והגוללים.

מי אינו אוהב אותה — בחורה חגיגתית ולבבית, בלונדית עם גומות-חן משגעות, ששרה שירי' אהבה לארץ-ישראל ושירי-נשמה לעם — אילנית?

כנראה, שיש אחת כזו — היא מיכל מירון, שמצאה לנכון לרדת על חנה בכתבה בידיעות אחרונות.

מיכל, הנוהגת כך גם עם אמנים אחרים, מצאה הפעם את הזמרת הלאומית שלנו כקורבן לביקורתה.

מיכל, יקירתי, את יודעת איך אומרים החברה: תעברי לשחק בג'ולים!

אלון פרגמן, תל-אביב

עניין של נורמה

תחת הכותרת האב, הבן ובברכה סטרייסנד' דיווח. העולם הזה' (11.4.84) על תעלוליה של השחקנית ועל סיפורו של ישראל זמיר.

האפיזודה הנוגעת לישראל זמיר, בנו של

הסופר יצחק בשביס-זינגר, אשר לא הוזמן להקרנת הבכורה של הסרט ינטל, מהווה חלק מהגורמות אשר קנו להן מקום של קבע במדינה. זוהי לכל הדיעות תופעה מצערת, אשר יש לשרשה מרכזי התנהגות תנו. בנורמות הללו אפשר גם לכלול את האירועים האחרונים, כגון: לאזכרה ממלכתית לדויד בן-גוריון שחוו להזמין את בנייה-משפחה. בנזערה לכינוס היובל, לא הוזמן מונדק, אשר עיצב את סיכת המ"מ, הנהוגה עד היום בצה"ל. בעצרת יובל לעליית הנוער לא איפשרו ליוסף קלארמן — זקן חברי ההנהלה הצינית שעמר עשר שנים בראש המוסד — לברך.

בן-שחר

מזשה בן-שחר, גבעתיים

מיפלגות הררסים

מסביב חגוג הילדים והדרדסים, בפנים התמודדו המבוגרים על תפקיד הגרנמל הראשי.

שלטים סמוכים ליד גנייה-תערוכה בתל-אביב מסביב דרדסיה, באמצע גרגמל

ולהצטרף עימם לעיסקים, ואילו אנו עמנו על כך שכאשר נבוא — זה יהיה לביקור של חודשיים בלבד. במשך שנתיים אספנו פרוטה לפרוטה, והנה בא עלינו גם הנטל של מס הנסיעות בן ה-50, שפירושו תוספת של עוד \$300 (לאשתי, לי, ארבעת ילדינו). כאן החלו אצלנו הלבטים, אם בכל-זאת לנסוע או לבטל את הנסיעה.

לפני כמה שבועות, התבשרנו שהמס הועלה ל-100\$ לנפש. מישפחתנו מארצות-הברית פנתה אלינו במילים אלה: עכשיו, שמס-הנסיעות כבר הגיע ל-100\$, יהיה עליכם לשלם עוד \$500 נוספים. ואם נגזר עליכם לשלם כל-כך הרבה, שמה תחסלו הכל בארץ ותשהו עימנו לפחות שנתיים-שלוש?

ואכן, היה זה הקש ששבר את גב הגמל... אנו שילמנו כל המס במלואו: בעוד ימים אחדים נהיה ברכנו לעולם החדש.

שימי הראל, בדרך לאמריקה

נעק נעק תרדוף

לפי פירוט זרים, ישראל תומכת במודים בניקראגוה. האם שיקולים של רווח קל חשובים אצלנו יותר מכל שיקול מוסרי? מדוע אנו צריכים לעשות בהתנבחות את העבודה המלוכלכת של האמריקאים? מירב שטרן, ירושלים

לידעח הקוראים

מיכתבי קוראים מתפרסמים בקיצורים המתחייבים מתוכנם ומשיקולי מקום. עדיפות תינתן למיכתבים קצרים, מודסטים במבטנת-כתובה, שצורפה אליהם תמנת הבותב. מיכתבים בעילום-שם לא יפורסמו. אין המערכת מחזירה את המיכתבים שנתקבלו בה.

שמתם לב שהמרכיבים של שתי מיפלגות הליכוד — הליברלים וחרות — נערכו בגני התערוכה בתל-אביב, בתוך-תוכה של עיר הדרדסים הענקית, שפעלה שם בפסח?

יואב שראבי, תל-אביב

כן. תודה לקורא שראבי, שהזכיר לנו כי במערכת מצויים תצלומי של עיון צפירה. המוכיחים זאת. שני השלטים שבמעמד זה הוצבו בשדרות רוקח בתל-אביב, במרחק 50 מטרים זה מזה.

גורו לכם, בגין עוד ישאגו

הקורא מפקפק בנכונות השמועות על ההידרדרות במצבו של מנחם בגין (העולם הזה' 28.3.84).

יש חשד כבר בליבי שבגין, או כמה מראשי הליכוד, מפיצים במת' כוון שמועות אלה, כדי להרדים את המערך.

כבוא הרגע המכריע יונק בגין כאריה ממח' בואו, שאגותיו יהדרו בכיכרות הערים, כשה מערך נבוך ובלתי-מוכן. גורו לכם — פרס, נבון ורבין — ואל תאמרו שלא הוזהרתם! אלי ענתבי, פתח-תיקוה

ענתבי

בדרך לעולם החדש

כיצד היה מס-הנסיעות הגורם לירידתה של מישפחה שלמה מישראל. בעת שיתפרסמו שורות אלה נהיה מישפחתי ואנוכי אי-שם בניו-יורק, לשם אנו יורדים כולנו בשל סיבה עלובה: מס-הנסיעות. כבר שנתיים מישפחתנו כארצות-הברית לוחצת עלינו לכוא

חבלי גסיסה

אפשר לתפוס אתכם שרמה?

צד צומת גהה

תהיה ללא גאולה צומת בדרך לשום-מקום. הכיסא הנאמן והשרפרף האיתן.

ההתקוטטות בימין הקיצוני המטרופ על כיסאות ומקומות היא תופעה מרעננת, משיבת נפש — ממש כמו רוחיים קלילה, המפזרת את שרבי הסיסמות הלאומניות: כמו מיקלחת בריאה, המסירה את זיעת האידיאולוגיה הרביקה.

הקריקטורה של דודו גבע בכל העיר הירושלמי, שאני שולחת לכם, היא דוגמה טובה של ההומור הבריא והמבריא שמספקים לנו לאחרונה החברה מתחתיה. אני מקווה שהם ימשיכו בכך, כדי שלתחיה לא תהיה

תקומה: סוגלית כהן, ירושלים